

1876 šulskeho (10-lětneho) hólca němski řečeé slyšach, ale žanoho słowčka jemu rozumié njezamóžach a hišće mjenje jedyn Barlinař, kiž mje na tutu kuriosnu němsku řeč kedžbneho sčini! To je zaso tajki jasni přiřklad krasneje noweje paedagogiki! Wot třoch młodych hólcow, kotrychž na čolmach zetkach, dwaj cyle derje ze mnu serbski řečeštaj, třécemu pak so po zdaću trochu ćežko jazyk wobroćeše.

W měsće Lubnjowje samym rozumi a powěda hdys a hdys serbski nimale pječina wobydleřstwa: su to ludžo, kiž su so ze wsow do města woženili, čeladnicy a něšto němskich kupcow, kotřiž su wužitka dla serbski tak někak přinawukli.

W Stotupje (n. Sattop t. j. Stadthof) p. Lubnjowa, Sćenojcach (Stennewitz) a Cerkwicach (Crimnitz) wuměja tež zwjetša młodži swoju maćeřšćinu, řeča pak měšano (gebroschen). Na Lědach zetkach so z młodym holičem, kiž bě rodžena z Klěšowa (Gross-Klesso). Ta móžeše hišće derje dosć serbski, praješe pak — džiwnje! — zo w Klěšowje hewak nihtó serbske „njeumějo“. W Lubnju „jano hyšći někotare serbski mogu, ale maľko“, wobkrućeše namaj łódźnik, Lubnjowski cyrkwjenc pak přećiwo tomu wuličowaše, zo je ta maľa horstka Serbow w Lubnju hakle ze serbskich stronow přičaľa.

XIX. Dalše wsy Lubnjowskeje wokoliny.

Skoro we wšěch wsach srjedź Lubnjowa, Kalawy, Łukowa a Lubina namakaju so po swědčenju horjekach mjenowaneho cyrkwjenca ludžo, kotřiž hišće serbski rozumja; su to pak zwjetša stari, kiž su tam rodženi, pak tajcy, kiž su ze serbskich stronow přišedši so tam zasydlili: W Stobricach (Stöberitz b. Luckau) rozumja skoro wšitecy (stari?) hišće něšto serbski, w Chožyšćach (Schlabendorf b. Luckau) jara njemnozy; w Kamjennej (Steinkirchen) a Lubolcach (Gr.-Lubolz) p. Lubina je hišće džensa wjele Serbow, Křušwica (Krausnick), cyrkwinska wjes mjez Lubinom a Serbskim Bukowcom (Wend. Buchholz) je tež hišće trochu serbska; l. 1843 powědachu tam hišće młodži ludžo w korěmje serbski, štož je spomnjeny cyrkwjenc sam slyšaľ. Na wsach wokoľo Lubina z gwałtom přeněmčenych powěda lud tajku